

Körlevél numero 1 - Kincső eltűnt?

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges,
ha a testvérek egyetértésben élnek!
Zsoltárok 133:1

Még augusztus végén érkeztem Bad Liebenzellbe a Bevezetőszemináriumra. A programot nézve talán életem egyik legzsúfoltabb hete várt rám, az embereket nézve pedig sok újdonság, a helyzetemet nézve pedig mérhetetlen mennyiségű német elé néztem.

Tanultunk Istenről, a kultúrákról, hogy milyen különbségek lehetnek akár abban is, hogy Istennel milyen kapcsolatot alakítanak ki, hogy a különbségeket, hogyan ajánlott kezelni, hogyan tudunk jól működő csapatot kialakítani, hogy személyiségünk szerint milyen szerepet tudunk betölteni a csapatban, hogyan tartunk alkalmat, hogyan írjunk beszámoló levelet, szóval kb. mindenről volt szó.

De persze nem ültünk végig. Sok-sok csapatmunka, gyakorlat és játék is tarkította napjainkat. Például volt imaest, mikor nem volt más dolgunk csak imádkozni... pontosabban írhattunk kéréseket, a bűneinket jelképesen lehúzhattuk a vécén, kaptunk igét, imádkozhattunk kettesben a segítőkkel, dicsőíthettünk és a végén úrvacsoráztunk. Megvolt az első bevetésünk is, ahol egy ajtóból, hordókból, vödörökből, kötéllal és szöggel kellett egy olyan hajót építeni, ami fennmarad a vízen és elbírja az egész csapatot. Ez pont olyan fura és vicces, mint ahogyan hangzik, de megcsináltuk.

Egyik nap átmentünk az idős diakonisszákhoz bemutatkozni, és az imaórájukra is beültünk. Imádkoznak mindenért, tehát a misszió összes aktuális imakérése elhangzik és ők imádkoznak érte, szóval, ha egy misszionáriusnak problémái akadtak a gyülekezettel, vagy csak baleset érte, akkor ők imádkoznak érte és ez hetente így van, és hálát adnak és látszik, hogy óriási imaháttere van a misszióknak és így egy-egy misszionáriusnak is, ami lenyűgöző.

Vasárnap pedig valami teljesen más jött, a Herbstmission-Fest. Egy óriási sátor telt meg emberekkel, akik Jézusról akarnak hallani, rengeteg misszionárius jött el, hogy beszámoljon a munkájáról. Délelőtt istentisztelet volt prédikációval és egy pár missziói beszámoló. A sátron kívül is megtelt a hegy emberekkel, standok voltak

szervezetenként és országonként felállítva, ahol közelebbről meg lehetett ismerkedni mindezekkel. A záróalkalom után jött a búcsú, a többi csapat haza ment és pár napon belül repülőre szállt és elrepült egy távoli országba, de én már a helyemen voltam.

A következő három hetet a Brecht családnál töltöttem, azaz a Misszióshegyi Gyülekezet lelkészcsaládjánál, hogy közlőrl is megismerjem a német kultúrát és gyakoroljam a nyelvet. Ez azt jelentette, hogy megismertem egy átlagos család napirendjét, a német háztartást, a konyhát, a gyülekezetet és német órára jártam.

Egy-egy alkalommal a gyülekezet hétközi alkalmait is megnézhettem, azaz voltam imaórán, és az összes gyerekeknek szóló alkalmon. Nekem nagyon tetszett, hogy nem csak egy konfi csoportja és egy ifije van a gyülekezetnek, hanem a gyerekek, már egész kicsi kortól jöhetnek. Minden csoportban több segítő volt és a feladatokat megosztják. Ráadásul ezek az alkalmak kb. egy időben futnak egymás mellett, így nem minden a lelkész feladata. Vasárnaponként is mindig más prédikál. Sőt az istentiszteletet is megosztják, így egy valaki vezeti az alkalmat, egy másik prédikál.

A harmadik hét végén pedig elkezdődött a meglepetések sorozata. Beköltöztünk az impact lakásba újra együtt voltunk a csapattal. Az első és legnagyobb meglepetés, az volt, hogy másnap érkezett meg Ecuadorból a negyedik impactos, Sebastian. Nagyon örültünk neki, így már tényleg-tényleg készen álltunk a bevetésre. Persze az első pár nap még azzal telt, hogy megszokjuk az új helyet, az embereket, a rendet. Így körbe vezettek minket, kaptunk kulcsokat, megismerkedtünk a legfontosabb emberekkel, megtanultuk, hogyan intézzük a pénzügyeink, hogyan szerezzünk kocsit, ha valahova mennünk kell, minek hol a helye, szóval sok-sok mindent.

Majd elkezdődött a kiképzést, azaz meg kell tanulnunk, hogyan magyarázzuk el egy-egy csoportnak az éppen adott workshop-ot, amit természetesen nekünk jobban kell ismernünk, mint a vendégeknek. Így készítettünk fáklyát, bőröztünk, előkészítettük a kincskeresőt és íjászokdtunk. De minden nap közösen indítjuk a napot Biblia olvasással, hetente egyszer csapatépítés van,

közösen vásárolunk be, étkezünk, szervezünk magunknak programokat a szabadidőben, például bicikli túra a szomszéd városba, vagy mini-golfozunk, esténként sokáig beszélgetünk és a feladatainkat is együtt oldjuk meg, így az első komoly feladatunkat is, ami a nagyszülők-unokák-tábor volt.

Maga az alapötlet, hogy unokák a nagyszüleikkel tölthetnek egy hetet, is nagyon jó, mert így közelebb kerülhetnek egymáshoz. Mélanieval mi vezettük a nagyobbik gyerek csoportot, a 9-15 évesek csoportját. Azaz minden délelőtt Jónásról beszélgettünk velük, játszottunk, kézműveskedtünk, énekeltünk és táncoltunk. Nem indult egyszerűen, hiszen a németünk még nem olyan perfekt, a csoporton belüli korkülönbség is nagy volt, de Isten megáldotta a csapatot és a hét végére már egész mély kiscsoportos beszélgetéseink voltak. Nagyon tartalmas hét volt, a vendégek nagyon hálásak voltak mindenért, jó volt velük időt tölteni, a csapat is kipróbálta magát szolgálatban, így tudjuk, mit fogunk legközelebb másképp csinálni.

Köszönöm szépen a sok érdeklődést és támogatást, ezek nélkül nem lehetnék itt. Isten áldjon benneteket!

Imakérések:

- Hála az első táborunkért
- Hála, hogy négyen alkothatunk egy csapatot
- Hála a csapattársakért, hogy egymást hordozhatjuk

Kérlek, ha támogatni szeretnél, az utaláskor add meg a neved, hogy későbbiekben személyesen is megköszönhessem.

Banki kapcsolat (Forint):

Sándor Kincső

10103881-52364700-01004008

Bankverbindung (Euro):

Liebnzeller Mission gemeinnützige GmbH

Sparkasse Pforzheim Calw

BLZ 666 500 85; Konto-Nr. 33 00 234

IBAN: DE27 6665 0085 0003 3002 34

Spendencode: IMP 5337-2060

